

Orice societate postmodernă solicită, pentru a-și asigura progresul pe curba ascendentă a civilizației, competențe sociale și profesionale de nivel ridicat. Totodată, democratizarea vieții sociale formulează dezideratul educației pentru toți cei chemați să participe, cu drepturi egale, la deciziile din viața socială.

Acest fundal social pretinde o educație care să pregătească copilul și adolescentul pentru confruntarea cu limitele proprii și cu condiționarea satisfacerii nevoilor personale în contextul raporturilor de reciprocitate socială. Pentru copiii și tinerii aflați în dificultate sunt preconizate căi și mijloace de integrare în fluxul social.

Existența unor elevi care nu se adaptează la curriculum standard este realitatea oricărui sistem de învățământ. În România, fenomenul este pus în evidență de notele școlare mici, scoruri scăzute la teste, corijență și repetenție, absenteism și abandon școlar. Aceste manifestări sunt desemnate prin conceptele de „dificultăți școlare” și „eșec școlar”.

În cadrul unui învățământ centrat pe conținutul disciplinelor de predat, dascălii au manifestat disponibilitate din ce în ce mai redusă față de particularitățile copiilor. În astfel de condiții, contingente reprezentative din populația școlară au manifestat dificultăți de învățare sau de acomodare la programul impus de regimul școlar, dificultăți ce au condus la nemulțumirea profesorilor, părinților și elevilor.

Apare astfel o întrebare legitimă: „De ce riscul de eșec școlar se accentuează pe parcursul școlarității pentru unii elevi?”

Noile educații încearcă să răspundă acestei întrebări prin optimizarea dezvoltării copilului printr-o educație care să organizeze „intrările”(input), astfel încât „ieșirile”(output) din sistemul cognitiv să fie mai bogate. Pentru a asigura copiilor, prin învățarea școlară, un beneficiu intern trebuie ca orice act comportamental să devină operație intelectuală.

Premisele teoretice, obiectivele și metoda unui program orientat pe această direcție s-a constituit în conținut al programului asociației „Feuerstein-deschideți mintea”. Programul se înscrie în curentul cognitiv aflat de două decenii în expansiune, având ca nucleu un instrument de intervenție psihoeducațională „Instrumental Enrichment” cu sigla I.E.concept de prof. Reuven Feuerstein. Acest program a fost implementat în circa 30 de țări și își datorează succesul faptului că promovează o pedagogie a reușitei unui număr cât mai mare de persoane, în condițiile impuse de exigențele crescute ale mediilor de inserție.

Echipa Feuerstein